

‘L’amor fora de mapa’, de l’escriptor Roc Casagran, planteja noves maneres de concebre les relacions sentimentals

Trencant esquemes

Mar Camps
BARCELONA

El món amable de Llull, el protagonista de la novel·la *L'amor fora de mapa* (Sembra), de Roc Casagran, s'esmicola quan l'abandona la seva xicota en un hotel d'Alacant. Aquest poeta melangiós amb una feina avorrida vorreja l'abisme i s'ha de replantejar la vida. Arran d'aquesta crisi, Llull emprèn un viatge iniciàtic amb la companyia de la seva exparella, la Clàudia, una florista i activista social, i el seu bon amic Eldar, un músic d'origen bosnià que treballa en una funerària. Són tres personatges, que ja sobrepassen la trentena, a la recerca de si mateixos. El nom del protagonista no és casual: és una reivindicació cultural de la figura de Ramon Llull, que, com explica l'autor, “també va abandonar la seva família i va decidir marxar i instruir-se”. La història arrenca al País Valencià, passa per Sabadell i acaba a Prada de Conflent, “tot construint el país sencer”, en paraules de l'escriptor.

La novel·la és plena de les “filies, fòbies i dèries” de l'autor, segons l'editor de Sembra, Joan Carles Girbés. I és que *L'amor fora de mapa* és el retrat de la generació del mateix escriptor, que, a diferència de la dels seus pares, ja no té ni una feina fixa ni una parella estable. “Parlo del que coneix, sobre gent que ja en té trenta, i de les seves maneres de concebre l'amor i les relacions d'amistat”, comenta Casagran.

Aquests temps fràgils i canviant també ofereixen als joves un ventall de possibilitats impensables fa uns anys. La histò-

“La novel·la és un retrat d'una generació sense una feina fixa i sense una parella estable”

ria i les peripècies de Llull amb els seus dos companys de viatge demostren que és possible anar més enllà del camí traçat i viure un amor desbordant, “fora de mapa”.

Primera persona

El llibre està escrit en primera persona perquè, com diu Casagran, “el lector es posi a la pell del protagonista”. La trama també interpel·la el lector, independentment de la seva edat, i el convida a qüestionar les seves pròpies relacions que, segons l'escriptor, se sustenten, sovint, per inèrcia.

La intenció de Casagran és que la història “deixi més preguntes que respostes”. Llull, després dels entrebancs que es va trobant, no aconsegueix una solució als seus problemes, però acaba trobant el seu lloc al món. En aquest sentit, el llibre té una altra lectura: per transformar la societat és necessari trencar vells esquemes. L'autor ho justifica: “La revolució parteix d'un mateix, deixant d'actuar com s'ha fet tota la vida. Sense fer això és di-



Roc Casagran (1980, Sabadell), a la llibreria Documenta de Barcelona, ara fa uns dies ■ ANDREU PUIG

fícil canviar estructures de país o socials.”

La novel·la inclou catorze poemes, escrits pel mateix Llull, intercalats al llarg de la història. Casagran, que ja va publicar un poema en el llibre *Ara que estem junts* (Columna), n'explica el motiu: “Costa que la poesia arribi a la gent, i per això vaig decidir incloure poemes a la novel·la.” Però això no és tot: els cantautors valencians Borja Penalba i Mireia Vi-

ves han musicat el poema, i el 27 de febrer apareixerà el disc, del qual es farà una gira pròpia. *L'amor fora de mapa* és, al mateix temps, una novel·la, un llibre de poemes i un disc que funcionen per separat. Un personatge en record del filòsof mallorquí Llull, un escriptor de Sabadell, una editorial de Carcaixent i uns poemes amb accent valencià: “Una altra manera de fer país”, conclou Girbés. ■

Dones amb superpoders, tema del Saló del Còmic

Redacció
BARCELONA

Després que s'avancés que una de les temàtiques del proper Saló del Còmic de Barcelona, que tindrà lloc del 5 al 8 de maig, serà la dels vehicles sobre rodes en l'univers del còmic, l'organització del certamen ha anunciat la programació d'una gran mostra dedicada al món de les superheroïnes. La mostra *Elles tenen superpoders* tindrà les superheroïnes més destacades de tots els temps: Batgirl, Catwoman, Elektra, Hulka, la Mujer Invisible, Ms. Marvel, Power Girl, Supergirl, Tormenta o Wonder Woman, entre d'altres. A més dels personatges de DC Comics o Marvel Comics, l'exposició inclourà material de superheroïnes com ara Faith o personatges creats per autors espanyols com ara Estigma o Aquaviva.

La mostra també pretén ser un homenatge a les dones dibuixants de còmic, que cada cop tenen més presència en un sector marcat pel domini masculí. La primera protagonista dels còmics de superherois va ser Fantomah, creada el 1940 per Fletcher Hank. Pocs mesos després, el mateix any 1940, William Moulton Martson i Harry G. Peter donarien vida a Wonder Woman, que s'ha convertit en la superheroïna de vida més llarga. A partir de llavors, els personatges femenins han trobat el seu propi espai, com a membres de grups o individualment. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Híbrid revelador en la frontera de la transsexualitat

Limbo

Companyia: Les Impuxibles
Autor: Marc Rosich
Director: Miriam Escurriola
Dijous 18 (fins al 28) de febrer al Teatre Gaudí Barcelona

Marc Rosich situa l'Albert, que va néixer com a Berta, als llimbs, en una frontera entre l'home i la dona. És

una mirada a la transsexualitat des de l'estranyesa: com la d'una persona que comprova com la seva amiga d'infància ha passat a ser amic. No hi ha la petarderia vital que s'intuïa en la posada en escena de Roger Bernat a *Das Paradies experiment* (Espai Lliure, 2007) tot i que es coincideix amb la deman-

da de ser estimat com a persona, més enllà de la seva sexualitat. Les Impuxibles signen un híbrid per evidenciar la fina frontera de la sexualitat. És una línia viscuda, honesta, respectuosa i, sobretot, íntimament reveladora.

Aquesta és la segona temporada de *Limbo* al TGB. Ara, segons diuen els

que han vist les dues temporades, Mariona Castillo presenta un Albert menys enfadat, amb una evident frustració. Ella, que només pot jugar amb l'octava més greu de la seva veu per cantar, ha integrat molt bé el personatge fent un equilibri molt fi entre l'home i la dona. Aquest home té sensibilitat, molts

dubtes i un dolor intens. No és agradable seure com una dona en un lavabo d'homes ni haver d'insistir que el nom i la imatge del DNI propi no són de la germana petita.

Clara Peya on llueix és al piano, que aquest cop combina amb altres teclats electrònics. La coreografia de Tatiana Monells i

Ariadna Peya signa una narrativitat. És una dansa física, bruta volgudament, per pintar els colors de l'escena. La directora ha plantejat que la topada entre la Berta i l'Albert sigui a través d'una pantalla. L'Albert s'enfronta a una Berta que parla en off. I mira. *Limbo* respira humanitat i té instants preciosos.